Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

nhận, chứ còn ca ngợi...móng tay...

— Móng tay của cô đều cắt sát. Điều này chứng tỏ...

— Chứng tỏ tôi không theo cung cách làm đẹp của phụ nữ cùng lứa tuổi, nghĩa là nuôi móng tay dài và gọt rũa cẩn thận.

— Không, cô quên, cô cố tình quên. Riêng móng tay út của cô được để thật dài.

— Vâng. Không lẽ cắt cụt hết. Phải chừa lại một ngón chứ.

— Cô Emma ơi, hồi nãy tôi giả vờ, giờ đây đến lượt cô giả vờ. Tôi đã sống tại Phi Châu, tôi đã sống chung với mọi Konkomba. Lối cắt móng tay của cô là của dân Konkomba. Lối mời rượu của cô cũng là của dân Konkomba. Cô giấu độc dược dưới móng tay cái và móng tay út. Tôi vừa thấy cô dúng móng tay có độc dược vào chén rượu. Cô Emma nghĩ sao về lời nói của tôi ?

Mặt đỏ bừng, Emma đứng bật dậy. 5 phút trước, ngực và eo nàng uốn éo như rắn thần, giờ đây thân thể nàng thẳng băng như cột trụ xi-măng. Mắt nàng quắc tia lửa dữ tợn :

— Đúng. Ông nói đúng. Không triệt hạ được ông bằng mê hồn hương tôi đã dùng độc dược. Nhưng đây chỉ là en-da-bin, ông chỉ tê liệt tay chân

chứ không chết đâu mà sợ. Trước hương hồn mẹ tôi là người Konkomba, tôi xin thề với ông như vậy.

À... té ra người đẹp chỉ huy Phản Gián là dân bộ lạc phù thủy Konkomba. Phần lớn họ đều là phù thủy. Đàn bà giỏi ma thuật hơn đàn ông. Nhưng lại không đông đảo bằng đàn ông. Tình trạng trái ngược nam nhiều hơn nữ này cũng chẳng có gì lạ ; vì dân bà ở đây khá đẹp, có thể liệt vào hàng hoa hậu trong thế giới da đen. Vân Bình vụt hiểu tại sao nàng có nước da nâu bóng. Chúng ta thường có thành kiến sai lầm đối với phụ nữ da mầu ; trên thực tế, họ rất xấu, và không những rất xấu họ còn bẩn nữa, song họ đã đẹp thì lại rất đẹp, và thơm ngon không kém những cô nương thơm ngon da trắng thường trực ghé mỹ viện.

Nếu phụ nữ tây phương già nhiều thời giờ vào việc sửa sang sắc đẹp thì phụ nữ Konkomba ở Phi Châu lại chú tâm đặc biệt đến cách chế độc dược. Ngoài mê-hồn-hương, họ chế hai thứ : en-đa-bin và soan-giốc. Soan-giốc mạnh như xi-a-nuya, uống nhầm là hết đời. Emma không cố ý đầu độc cho chàng chết. Nàng có cảm tình nồng hậu với chàng chăng ?

Nhưng nàng đã giải thích :

— Tôi nghe tiếng ông đã lâu, đàn bà tứ xứ đều yêu ông, tuy nhiên, ông đừng vội nghĩ là tôi không giết ông vì tôi yêu ông. Tôi xuất thân từ một giòng phù thủy, con trai được lấy vợ, còn con gái không được lấy chồng. Vì phong tục, tôi phải sống độc thân trọn đời. Vì phong tục, tôi cũng không được làm tình với đàn ông.

— Nhưng cô đã có liên hệ mật thiết với Mai Lăng.

— Hắn chưa được cầm tay tôi, chứ đừng nói là cọ sát thân thể tôi nữa. Hắn mê tôi ngoài sức tưởng tượng, tôi đã sai khiến hắn bằng mê-hồn-hương. Chỉ có thế thôi. Mục đích của chúng tôi là đoạt cái go-đo-chong-giom. Hắn giết Phù Dung có lẽ vì bị mê-hồn-hương tác động quá mạnh. Cái chết của Phù Dung chỉ là một tai nạn bất ngờ, xin ông thông cảm.

— Chậc, cô giết một mạng người, giết một công sự viên đắc lực của chúng tôi rồi thản nhiên yêu cầu tôi thông cảm, cô nói dễ nghe nhỉ ?

— Ông và tôi, nếu vì lẽ nào đó chúng ta bị hy sinh thì cũng chỉ đến thông cảm là cùng... nghề nghiệp mà ông...

— Phải... nghề nghiệp mà cô... Vì rủi ro nghề nghiệp, cô sẽ chết. Chết dưới tay tôi.

— Khó lắm, ông Văn Bình ơi. Thụy Sĩ là giang sơn của tôi, tôi không giết ông thì chớ, ông phạm đến tôi sao nổi. Ông là người quân tử, ông mang ơn tôi nhiều, tôi nghĩ ông nên tìm cách đền đáp hơn là giở trò quyền thuật vũ phu.

— Tôi mang ơn cô ?

— Vâng. Nếu tôi không đến tòa nhà trên đồi, ông sẽ không thể đột nhập và hạ sát bọn đàn em nguy hiểm của Antôn.

— Cô đã biết tôi bám vào cảng xe ?

— Dĩ nhiên. Thường ngày tôi ghét nhất lái xe. Đi đâu tôi cũng có tài xế, tôi lại không ưa xe lớn. Tôi đích thân lái chiếc Lin-côn là để tạo điều kiện cho ông đột nhập sào huyệt bất khả xâm phạm của Antôn. Xe của tôi, cũng như xe của các nhân vật điệp báo cao cấp khác, được gắn một loại kiếng riêng có thể nhìn thấy gầm xe, đề phòng kẻ địch đặt chất nổ. Vì vậy, tôi đã nhìn thấy ông rõ ràng. Biết trước sẽ gặp ông, và sợ ông chưa tin, tôi đã cẩn thận chụp hình ông đeo tòng teng vào cảng xe Lin-côn. Đây, mời ông...

Tấm hình Emma đưa cho Văn Bình được rọi lớn bằng kích thước tờ báo gập tư. Trời tối om mà ống kiếng nhiếp ảnh chụp rõ ràng như dưới ánh mặt trời ban ngày. Lại chụp màu nữa mới tối

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

tán chứ !

Văn Bình thở dài thả bức ảnh xuống mặt bàn. Miệng cười của Emma trở nên rí rỏm hơn :

— Ông thở dài làm gì nữa ? Nếu tôi không lầm, một trong các nhiệm vụ của ông là trả thù cho «vua rượu» bị Tình báo Sở hạ sát ở Ba Lê và cho ba giám đốc trú sứ C.I.A. khác ở Luân đôn, Bon và Si-tốc-khôm... Nhờ tôi, ông đã hoàn thành được sứ mạng...

— Chưa Bốn tên bị tôi triệt hạ chỉ là thuộc viên tầm thường. Thủ phạm là Antôn.

— Ông lầm. Tôi có thể đoan chắc với ông là Antôn không dính dáng đến những vụ hạ sát này. Antôn là bộ óc, đồng ý, song tài nghệ tuyệt luân của hắn không cho phép hắn giết muỗi tép.

— Tôi phải giết Antôn.

— Đó là quyền riêng của ông, tôi miễn bàn cãi. Ông thành công hay không, lại là chuyện khác, tôi cũng miễn bàn cãi. Tuy nhiên, tôi xin cảnh cáo ông rằng giết được Antôn không dễ đâu. Tôi bố trí cho ông đến đây đêm nay là để yêu cầu ông điều này : nhân danh Phản Gián Thụy Sĩ tôi sẵn sàng nhắm mắt làm ngơ cho các ông ăn thịt nhau, nhưng sau khi hành động, nếu ông chưa chết, xin ông rời khỏi xứ chúng tôi lập tức. Và trong vòng

10 năm tới, không được bén mảng đến nữa.

— Ái chà...cô là người đầu tiên ban lệnh cho tôi.

— Phải, tôi là người đầu tiên ban lệnh chơ ông, và tôi cũng là người đàn bà đầu tiên ông tuân lệnh. Tôi thành thật cảm phục ông, vì ông là người đàn ông đầu tiên thắng được mê hồn hương và bùa ngải của tôi. Nhưng ông Văn Bình ơi...ông đã nằm trong rọ, nếu ông bướng bỉnh, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát đến bắt ông về tội sát nhân.

— Sát nhân ? Cô không có bằng chứng nào về việc tôi giết bốn thuộc viên của Antôn. Vả lại, tôi sẽ khai ra cô đã cung cấp phương tiện cho tôi.

— Nhưng tôi có bằng chứng cụ thể về việc ông giết Mai Lăng.

— Tôi giết Mai Lăng ư ? Cô đừng bịa đặt. Ai bảo cô là tôi giết Mai Lăng ?

— Cái máy ghi âm và cái máy chụp hình bí mật của tôi.

— Xạo. Cô giấu những dụng cụ này ở đâu ?

— Ở đâu, ông không nên tìm biết làm gì. Nếu ông vẫn mang bệnh đa nghi, tôi sẽ quay lại cuộn băng ghi những lời nói cuối cùng của Mai Lăng, và đặc biệt là mời ông coi tấm hình...

— Lại hình !

— Vâng, vì Phản Gián Thụy Sĩ chỉ thạo chụp hình. Tấm hình này rất quý giá, vì nó đã ghi lại cho hậu thế một ngọn cước thụt hậu có một không hai của Bát Tiên quyền. Ngọn cước ông dùng để bịt miệng Mai Lăng ấy mà, ông còn nhớ chứ ?

Văn Bình chết lặng người. Chàng không nhớ sao được, vì cước bát-tiên là một trong những môn đá kỳ ảo sở trường của chàng. Chàng tưởng khi ấy chỉ có bóng đêm chứng kiến. Không ngờ còn có máy ảnh bí mật của Emma. Nghĩa là nàng đã bám sát chàng từng phút, từng giây. Nàng đã nắm vững đầu cán. Trừ phi có chuyện bất ngờ, chàng không còn hy vọng tranh thủ phần thắng nữa. Chàng từng nổi danh thiên hạ vô địch. Nhưng phen này chàng sẽ thua. Thua một vố đau điếng. Như mèo cắt tai, chàng sẽ phải rời Giơ-neo. Phù Dung chết. Mai Lăng chết. Tổ chức Savuy tan vỡ. Không giành được báu vật go-đo-chong-giom. Và ông Si-mit sẽ đòi lại cái chi phiếu gồm 6 con đê-rô mà ông Hoàng thèm rỏ nước miếng...

Thế là hết. Song điều làm chàng chết lặng người không phải là hậu quả của sự thất bại. Chang chết lặng người vì Emma vừa nhắc đến ngọn cước bất hủ của Bát Tiên quyền. Trong làng điệp báo nam nữ, không thiếu gì người giỏi võ, nhưng ít ai

nghe nói, chứ đừng hòng là am tường, đến bát tiên quyền. Vậy mà Emma biết. Nàng nhìn thoáng qua tấm hình mà biết. Thế tất nàng là viên ngọc quý trong võ lâm. Không thua kém Antôn. Biết đâu nàng không thua kém cả chàng nữa.

Văn Bình thường kiêu hãnh về kiến thức bát tiên quyền của chàng vì đó là môn võ gần như thất truyền tại Trung Hoa là nơi đã khai sinh ra nó, vào giữa thế kỷ thứ 8, dưới triều Thịnh Đường. Nó mang tên bát-tiên quyền hoặc túy quyền. Người ta gọi là túy quyền vì lối phát chiêu của nó xiêu vẹo, loạng choạng như thể say rượu. *Theo sự đồn đãi, sư tổ của bát-tiên quyền là đại thi hào Lý Thái Bạch. Sử sách chỉ ghi chép họ Lý là nhà thơ suốt ngày, suốt đêm uống rượu, suốt đời uống rượu, và suốt đời say mèm, đến nỗi chết đuối vì nhảy xuống sông Thái Thạch để bắt bóng trăng.* (1) *Nhưng trên thực tế, ngoài tài xuất khẩu thanh thi, với hơn 20.000 bài lưu lại đời*

(1) : Lý Bạch (706-732), hiện là Trường Canh, còn gọi là Trích Tiên. Đồn rằng họ Lý học được nhiều thế võ lạ trong những ngày ở ẩn và giang hồ hành hiệp. Năm 16 tuổi, họ Lý lên núi Dân Sơn với Dông nham tử. Năm 23 tuổi, đến miền đông-nam họ Lý thụ giáo một bà tiên ở núi Hoa Sơn. Theo sử, ông chết bệnh nhưng theo nhà thơ Đỗ Phủ thì ông chết đuối trong cơn say.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

sau, họ Lý còn là nhà võ, nhà tướng. Lên 5 tuổi, Lý đã biết đọc lục giáp, và năm 20 tuổi, Lý rất giỏi kiếm thuật, quanh năm đi khắp sông hồ để hành hiệp.

Dường như bộ bát tiên quyền do Lý Bạch và một số võ sư ẩn danh khác đặt ra trong thời gian họ Lý lưu lại kinh đô Trường An, phục vụ cho vua Đường minh Hoàng cùng giai nhân Dương quí Phi. Bộ quyền này được đặt tên là bát tiên quyền vì hồi ấy họ Lý kết giao với 7 người bạn thơ mê rượu là Hạ tri Chương, Vương Tiến, Lý thích Chí, Trương Húc, Tiêu Toại, Thôi tông Chí, Tô Tân, và 8 người hợp lại thành «tửu trung bát tiên» (1).

Quyền bát-tiên có lối phóng cước thật diệu ảo, trông như đùa bỡn, song tác dụng của nó rất nguy hiểm. Tuy nhiên, trên cõi Viễn Đông hiện nay chỉ còn lại một số võ sư đếm được trên đầu ngón tay trong số có Văn Bình là nắm vững tinh cách trình diễn diệu ảo cũng như tác dụng tấn công cực kỳ nguy hiểm của bát tiên quyền. Chàng có thể cầm

(1) Theo một truyền thuyết khác, bát tiên quyền được tìm thấy trong một sơn động, và bát tiên ở đây là 8 vị tiên có tên sau đây: Hán chung Ly, Lư đồng Tân, Hàn tương Tử, Trương quả Lão, Lý thiết Quải, Lam thái Hòa, Tào quốc Cựu và Hà tiên Cô. Nhưng theo sự khảo cứu của tác giả thì truyền thuyết này không đúng.

trong bàn tay một tách nước gần đầy, ngã nhào xuống đất, cuộn tròn nhiều vòng trước khi khoèo chân cho đối thủ ngã nhào theo mà không một giọt nước nào sánh ra ngoài.

Chàng không chủ tâm hạ sát Mai Lăng bằng ngón đá thụt hậu của bát-tiên quyền. Chẳng qua đó là phản ứng tự nhiên. Một phản ứng mà chàng đang phải trả giá rất đắt...

Chàng bèn đáp lời Emma bằng cái gật đầu «chịu trận» :

— Tôi nhớ rồi. Cô đã chụp được lúc tôi đá chết Mai Lăng. Cô đã nắm được tài liệu để săng-ta tôi. Bây giờ cô muốn gì ?

Emma lại mỉm cười, không những cười bằng cái miệng có cặp môi cong nửa dầy nửa mỏng, không tô son mà vẫn bóng, vẫn ướt, nàng còn cười bằng cả gương mặt tươi như hoa hồng nở trong sương mai, và nhất là cười bằng đôi mắt đen láy pha lẫn ngây thơ trinh nữ và kinh nghiệm tình trường :

— Ông là một điệp viên quân tử nên tôi không dám nghĩ đến hạ nhục. Tôi chỉ yêu cầu ông có một thái độ phải chăng, tương hợp với tình thế. Thụy Sĩ là quốc gia trung lập, chúng tôi không bị lôi cuốn vào thế chiến thứ hai là vì chúng tôi hợp tác với mọi người và không hợp tác với ai cả. Chúng tôi